

garn, liknande fiskegarn, för fångande af raphöns. Huruvida sådana garn hänföras under namnet giller, derom äro meningarne något delade och betraktas af flertalet såsom icke hänförliga under denna benämning, hvaraf följer att raphönsfångsten med garn totalt utöder denna fogelart, der sådan bedrifves. Till förekommande af nämnde fogels totala förstöring vill jag härmed vördsamt föreslå en förändring i förut åberopade §, till förtydligande af densamma, så lydande:

finare giller, *garn* eller snaror må icke för fångande af vildt begagnas utom Kopparbergs och de Norrländska länen och icke heller der under tiden från och med den 16 Mars till och med den 10 Augusti.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1870.

O. Nilsson,
från Christianstads län.

N:o 157.

Af Herr **Anders Andersson** i Nyckelby: Om ändring i 6 kap. 3 §
Byggningsbalken, rörande dikning grannar emellan.

Inom den ort jag tillhör hafva många rättgångar och mycket trassel samt mycken kostnad uppstått i följd af stadgandet uti sista punkten af 6 Kap. 3 § Byggningsbalken, hvilken lyder sålunda: "Nu ligga grannars åkrar vid hvarandra; hafve då halft dike hvardera. Möta bys diken annan bys diken; gräfve hvar upp för sig genom sina egor, eller böte två daler, och fülle skadan. Lägger man dike genom sitt gårde eller äng, och möter annan bys äng, jordavall, eller annan bys mark; der må den by ej hindra vattnets aflopp. Kan det föras af utan dike, och åsämjer dem ej, hvilken dika skall; lägge domaren dem emellan, som nyttigt och

”nödigt pröfvas.” Folket derstädes anser sig till följd af berörda stadgande icke böra eller kunna i godo öfverenskomma med en närliggande granne, då denne har lagt dike genom sitt gårde eller äng, och möter annan bys äng, jordavall, eller annan byamark, som hindrar vattnets aflopp, och då vidare afloppsdike för vattnet behöfves, huru med gräfningen af detta afloppsdike skall tillgå, förrän de låtit genom domaren lägga saken sig emellan.

Då jag har den åsigt, att härigenom icke allenast mången nyttig odling för flera års tid ställes tillbaka, utan att det derjemte skulle bespara folket många dagsverken, hvilka nu tillbringas vid tingsstaden; men som, om de i dess ställe användes på jordens skötsel och vård samt densammas förbättring, skulle gifva riklig ersättning, vore det ju fördelaktigt om detta stadgande vore borta. Det åstadkommer också, detta ständiga vistandet vid tinget, ej allenast utgifter för folket utan, hvad värre är, en gång vandt vid dessa tingsbesök, åstundar den stora allmänheten förnya desamma och begagnar hvarje äfven den ringaste anledning dertill; och då jag är säker derpå att om oftanämnda stadgande borttoges, så skulle icke i ett bland 20 fall saken läggas under domaren, utan öfverenskommelse ske i godo emellan parterne. Jag anser det för öfrigt ligga i sakens natur, att då personer icke åsämjas i ett ämne står dem det fritt att hos domstol söka skilnad utan att något lagstadgande behöfves, hvilket liksom särskildt uppmanar folket till rättegång, och domaren kan ju icke heller döma annat än efter hvad lagen innehåller.

På grund af hvad jag nu haft äran anföra, och då jag icke kan inse något giltigt skäl att belasta domboken med en mängd öfverflödiga, endast till trassel ledande stadganden, får jag hos Riksdagen vördsamt föreslå:

att Riksdagen för sin del ville besluta, att sista punkten af 6 Kap. 5 § Byggnings-Balken som lyder sålunda: ”Kan det ej föras af utan dike och åsämjer dem ej, hvilken dika skall; lägga domaren dem emellan, som nyttigt och nödigt pröfvas”, skall från nuvarande lag helt och hållet utgå.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1870.

Anders Andersson

i Nyckelby.